

Rick Riordan

Het teken van Athena

ISBN 978-90-225-6645-9
ISBN 978-94-6023-768-3 (e-boek)
NUR 283

Oorspronkelijke titel: *The Mark of Athena*
Vertaling: Marce Noordenbos
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Max Meinzold
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2012 Rick Riordan
All rights reserved.
Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt
Literary Agency.
© 2013 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van
druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Speedy – zwervers en schooiers zijn vaak
door de goden gezonden

Annabeth

Annabeth was op alles voorbereid geweest – tot het standbeeld ontplofte.

Ze had heen en weer gelopen over het dek van hun vliegende oorlogsschip de *Argo II* en gecheckt, en gedubbelcheckt, of de ballista's waren vergrendeld. Ze had gecontroleerd of de witte vredesvlag in de mast wapperde. Ze had met de rest van de bemanning het plan nog een keer doorgenomen – en het noodplan, en het nood-noodplan.

En niet te vergeten, ze had coach Gleeson Hedge, hun oorlogsfanate chaperon, apart genomen en hem overgehaald om een ochtend vrij te nemen en in zijn hut naar de herhalingen van de mixed martial arts-kampioenschappen te kijken. Als ze iets níét konden gebruiken wanneer hun magische Griekse triereem een mogelijk vijandig Romeins kamp binnenvloog dan was het wel een met zijn knuppel zwaaiende en 'Sterf!' roepende sater van middelbare leeftijd in trainingspak.

Alles leek onder controle. Zelfs die mysterieuze kou die ze had gevoeld sinds ze waren vertrokken was verdwenen, voor nu althans.

Het oorlogsschip was aan zijn afdaling begonnen door de wolken heen, maar Annabeth was er nog steeds niet gerust op. Stel dat het een slecht idee was? Stel dat de Romeinen in paniek raakten en aanvielen zodra ze het schip in het vizier kregen?

De *Argo II* zag er verre van vriendschappelijk uit: ruim zestig me-

ter lang, een met bronzen platen gepantserde romp, op het voor- en achterdek een batterij kruisbogen, een vuurspuwende draak als boegbeeld en midscheeps twee roterende ballista's met pijlen die krachtig genoeg waren om een betonnen muur op te blazen... Ze moest toegeven dat het niet het meest voor de hand liggende voertuig was voor een kennismakingsbezoek bij de burenen.

Annabeth had geprobeerd de Romeinen een seintje te geven. Ze had Leo gevraagd een van zijn speciale uitvindingen te sturen – een holografische perkamentrol – om hun vrienden in het kamp te waarschuwen. Hopelijk was het bericht doorgekomen. Leo had een levensgroot bericht op de onderkant van het schip willen schilderen – *WASSUP?* met een smiley – maar Annabeth had het plan gevetood. Ze was er niet zeker van of de Romeinen gevoel voor humor hadden.

Het was te laat om nog om te keren.

De wolken rond het schip weken uiteen en onder hen verscheen het goud met groene tapijt van Oakland Hills. Annabeth pakte een van de bronzen schilden die langs de stuurboordreling stonden opgesteld.

Haar drie bemanningsleden namen hun positie in.

Op het halfdek achter de mast rende Leo als een gek heen en weer om zijn meters en zwoegende apparatuur te checken. De meeste stuurmannen zouden tevreden zijn geweest met een stuurrad of een helmstok. Maar Leo had ook een toetsenbord geïnstalleerd, een monitor, een besturingspaneel van een Learjet, een dubstepsoundboard en bewegingssensoren van een Nintendo Wii. Hij kon het schip laten wenden door aan de smoorklep te trekken, wapens afvuren door een album te samplen en de zeilen hijsen door heel hard met zijn Wii-controllers te schudden. Zelfs naar halfgodmaatstaven was Leo ernstig ADHD.

Piper ijsbeerde heen en weer tussen de grote mast en de ballista's terwijl ze haar tekst repeteerde.

‘Laat jullie wapens zakken,’ prevelde ze. ‘We komen om te praten.’

Haar toverspraak was zo krachtig dat toen de woorden over Annabeth heen spoelden ze onmiddellijk de neiging had haar mes op de grond te gooien en een goed gesprek te beginnen.

Voor een kind van Aphrodite deed Piper hard haar best om er niet te mooi uit te zien. Vandaag droeg ze een versleten spijkerbroek, afgetrapte gympen en een wit mouwloos T-shirt met roze Hello Kitty's. (Misschien als grapje, maar dat wist je nooit zeker bij Piper.) Haar happerige bruine haar hing in een vlecht met een adelaarsveer erin over haar rechterschouder.

Dan had je nog Pipers vriend – Jason. Hij stond bij de voorstevan op het verhoogde kruisboogplatform, waar de Romeinen hem goed zouden kunnen zien. De knokkels van de hand rond het gevest van zijn gouden zwaard waren wit. Verder zag hij er kalm uit voor iemand die zichzelf tot doelwit had gemaakt. Over zijn spijkerbroek en oranje T-shirt van Kamp Halfbloed had hij een toga en een paarse cape aangetrokken – de symbolen van zijn oude rang als praetor. Met zijn verwaaide blonde haar en ijsblauwe ogen zag hij er op een ongepolijste manier knap en gezaghebbend uit – op en top een zoon van Jupiter. Hij was opgegroeid in Kamp Jupiter, dus hopelijk zouden de Romeinen bij het zien van een bekend gezicht het schip niet meteen uit de lucht blazen.

Annabeth probeerde het niet te laten merken, maar ze vertrouwde de jongen nog steeds niet helemaal. Hij was te volmaakt: hij hield zich altijd aan de regels, gedroeg zich altijd rechtschapen. Zelfs zijn uiterlijk was te volmaakt. In haar achterhoofd bleef de gedachte knagen: Stel dat het een valstrik is en hij ons verraadt? Stel dat we Kamp Jupiter binnenvaren en hij zegt: *Hé, Romeinen! Kijk eens wat een mooi schip vol gevangenen ik jullie kom brengen!*

Annabeth verwachtte niet dat dat zou gebeuren. Maar toch kreeg ze elke keer dat ze naar hem keek een bittere smaak in haar mond. Hij maakte onderdeel uit van Hera's onvrijwillige 'uitwisselingsprogramma' om de twee kampen met elkaar in contact te brengen. Hare Hoogst Irritante Majesteit, Koningin van Olympus, had de andere goden ervan weten overtuigen dat hun twee groepen kinderen – de Romeinse en de Griekse – hun krachten moesten bundelen om de wereld te redden van de boosaardige godin Gaia, die langzaam uit de aarde ontwaakte, en haar verschrikkelijke kinderen, de giganten.

Zonder enige waarschuwing had ze Percy Jackson, Annabeths

vriend, weggegrist, zijn geheugen gewist en hem naar het Romeinse kamp gestuurd. In ruil voor hem hadden de Grieken Jason gekregen. Jason kon er niets aan doen, maar telkens wanneer Annabeth hem zag werd ze er weer aan herinnerd hoezeer ze Percy miste.

Percy... die zich op dit moment ergens onder haar bevond.

O, goden. Paniek welde in haar op. Ze dwong zichzelf kalm te blijven. Ze kon het zich niet veroorloven om te worden overmand.

Ik ben een kind van Athena, zei ze tegen zichzelf. Ik moet bij mijn plan blijven en me niet laten afleiden.

Ze voelde het weer – diezelfde kou, alsof een of andere psychotische sneeuwman haar van achter had beslopen en nu in haar nek blies. Ze draaide zich om, maar er stond niemand.

Het moesten de zenuwen zijn. Annabeth kon zich niet voorstellen dat het spookte op een nieuw oorlogsschip, zelfs niet in een wereld van goden en monsters. De Argo II was goed beveiligd. De schilden van goddelijk brons langs de reling waren zodanig betoverd dat ze monsters zouden afweren, en hun scheepssater, coach Hedge, zou het onmiddellijk hebben geroken als er indringers waren.

Annabeth wilde dat ze haar moeder om hulp kon bidden, maar dat was nu onmogelijk – na die verschrikkelijke ontmoeting met haar vorige maand, toen ze het afschuwelijkste geschenk van haar leven had gehad...

De kou drong zich op. Ze meende een vage stem op de wind te horen, iemand die grinnikte. Alle spieren in haar lichaam verstrakten. Er ging iets helemaal fout.

Bijna beval ze Leo rechtsomkeert te maken. Toen klonk er hoorn-geschal in de vallei onder hen. De Romeinen hadden hen ontdekt.

Annabeth had gedacht dat ze wist wat haar te wachten stond. Jason had Kamp Jupiter uitvoerig aan haar beschreven. Maar nu kon ze haar ogen bijna niet geloven. De vallei die werd omzoomd door de Oakland Hills was minstens twee keer zo groot als Kamp Halfbloed. Langs de rand liep een kleine rivier, die zich als een hoofdletter G naar het midden kromde en uitkwam in een sprankelend blauw meer.

Nieuw Rome lag pal onder het schip glinsterend in het zonlicht

langs het meer gevlijd. Ze herkende de plekken waar Jason over had verteld: het hippodroom, het colosseum, de tempels en de parken, de Zeven Heuvelen met hun kronkelende straten, kleurrijke villa's en tuinen vol bloemen.

Ze zag de sporen van de strijd die de Romeinen niet zo lang geleden met een leger van monsters hadden gevoerd. Het koepeldak van een gebouw dat de Senaat moest zijn was opengebarsten. Het grote plein van het forum was bezaaid met kraters. Een aantal fonteinen en standbeelden lag in puin.

Tientallen kinderen in toga stroomden de Senaat uit om de Argo 11 met eigen ogen te kunnen zien. Ook uit de winkels en de cafés kwamen Romeinen, die met open mond naar het neerdalende schip wezen.

Ongeveer een kilometer naar het westen, waar het hoorngeschal vandaan kwam, stond een Romeins fort op een heuvel. Het zag er precies zo uit als de illustraties die Annabeth in de boeken over militaire geschiedenis had gezien: een met scherpe punten afgezette verdedigingsloopgraaf, hoge muren en wachttorens bewapend met schorpioenballista's. Achter de muren lagen de witte barakken kaarsrecht langs de hoofdweg – de Via Principalis.

Er kwam een colonne halfgoden de poort door; met glimmende wapenrusting en speren haastten ze zich naar de stad. Tussen de gederen bevond zich een heuse oorlogsolifant.

Annabeth wilde de Argo 11 aan de grond krijgen voordat de troepen arriveerden, maar ze moesten nog tientallen meters dalen. Ze tuurde naar de menigte, in de hoop een glimp van Percy op te vangen.

Toen klonk er achter haar een luide knal.

Bijna werd Annabeth door de explosie overboord gegooid. Ze draaide zich om en stond oog in oog met een kwaad standbeeld.

'Onacceptabel!' krijste hij.

Blijkbaar was het standbeeld hier op het dek tot leven geëxplodeerd, want de zwavelgele rook dampte nog om zijn schouders. De sintels knetterden in zijn krullen. Zijn onderlichaam was niet meer

dan een rechthoekige marmeren sokkel. Maar daarboven was hij een gespierde man in een gebeeldhouwde toga.

‘Ik duld géén wapens binnen de grenzen van het Pomerium!’ verkondigde hij op hoge schoolmeesterachtige toon. ‘En al helemaal geen Grieken!’

Jason wierp Annabeth een blik toe van: *Laat mij maar.*

‘Terminus,’ zei hij. ‘Ik ben het, Jason Grace.’

‘O, maar jóú herinner ik me wel, Jason!’ gromde Terminus. ‘Ik had niet gedacht dat je zo dom was om te heulen met de vijanden van Rome!’

‘Maar het zijn geen vijanden...’

‘Dat klopt,’ viel Piper hem bij. ‘We willen alleen maar praten. Als jullie ons...’

‘Ha!’ beet het standbeeld haar toe. ‘Die toverspraak hoeft je bij mij niet te proberen, jongedame. En doe die dolk weg voordat ik hem uit je handen mep!’

Piper keek naar haar bronzen dolk die ze blijkbaar nog steeds vasthield. ‘Eh... oké. Maar hoe had u dat willen doen? U hebt geen handen.’

‘De impertinentie!’ Er klonk een luide plof en er flitste iets geels voorbij. Piper slaakte een kreet en de dolk viel rokend en knetterend uit haar handen.

‘Je boft dat ik net een veldslag achter de rug heb,’ verkondigde Terminus. ‘Als ik op volle kracht was geweest had ik dit vliegende gedrocht allang de lucht uit geblazen!’

‘Ho eens even.’ Leo deed zwaaiend met zijn Wii-controller een stap naar voren. ‘Noemde u mijn schip een gedrocht? Dat heb ik toch zeker verkeerd verstaan?’

Bij het idee dat Leo het standbeeld met zijn spelcomputer ging aanvallen kwam Annabeth met een schok weer bij zinnen.

‘Laten we allemaal kalm blijven.’ Ze hief haar handen om te laten zien dat ze ongewapend was. ‘Ik neem aan dat u Terminus bent, de god van de grenzen. Jason vertelde me dat u de stad Nieuw Rome bewaakt, nietwaar? Ik ben Annabeth Chase, de dochter van...’

‘O, maar ik weet wie jij bent!’ Het standbeeld keek haar dreigend

aan met zijn witte ogen. 'Een kind van Athéna, Minerva's Griekse gedaante. Een schande! Jullie Grieken hebben geen greintje fatsoen. Wij Romeinen weten de juiste plaats voor dié godin.'

Annabeth klemde haar kaken op elkaar. Het standbeeld maakte het niet makkelijk om diplomatisch te blijven. 'Wat bedoelt u daar precies mee, dié godin? En wat is er zo schandalig aan...'

'Juist ja!' onderbrak Jason haar. 'Wat ik wilde zeggen, Terminus, we zijn op een vredesmissie. We willen graag permissie om te landen zodat we...'

'Geen sprake van!' krijste de god. 'Leg je wapens neer en geef je over! Verlaat onmiddellijk mijn stad!'

'Welke van de twee?' vroeg Leo. 'Overgeven of verlaten?'

'Alle twee!' brieste Terminus. 'Geef je over en verlaat dan de stad. Je krijgt een oorvijg voor die stomme vragen van je, belachelijke jongen! Voel je dat?'

'Wauw! Leo bestudeerde Terminus met beroepsmatige interesse. 'U bent behoorlijk opgewonden. Moeten er misschien wat radertjes lossier afgesteld worden? Ik kan even kijken.'

Hij verruilde de Wii-controller voor een schroevendraaier uit zijn magische gereedschapsgordel en klopte ermee op de sokkel.

'Hou daarmee op!' beval Terminus. Er klonk weer een kleine explosie en Leo liet zijn schroevendraaier vallen. 'Wapens zijn níét toegestaan op Romeinse grond binnen de grenzen van het Pomerium.'

'Het wat?' vroeg Piper.

'De stadsgrenzen,' vertaalde Jason.

'En dit hele schip is een wapen!' vervolgde Terminus. 'Jullie kunnen níét landen!'

In de vallei onder hen waren de versterkingen van het legioen halverwege. De menigte in het forum telde onderhand meer dan honderd koppen. Annabeth liet haar blik over de gezichten dwalen en... o, goden. Ze zag hem. Hij liep op het schip af met zijn armen om twee andere kinderen geslagen alsof ze dikke vrienden waren – een stevige jongen met zwart stekeltjehaar en een meisje met een Romeinse cavaleriehelm. Percy zag er zo ontspannen uit, zo gelukkig. Hij droeg dezelfde cape als Jason – de cape van een praetor.

Annabeths hart maakte een driedubbele schroefsalto.

‘Leo, stop het schip,’ beval ze.

‘Wat?’

‘Je hebt me gehoord. Blijf hier hangen.’

Leo haalde zijn controller tevoorschijn en gaf een ruk omhoog. Alle negentig de vliegspanen bevroren in de lucht. Het schip stopte met dalen.

‘Terminus,’ zei Annabeth, ‘er is toch geen wet die het verbiedt om boven Nieuw Rome te zweven?’

Het standbeeld fronste. ‘Eh... nee...’

‘We kunnen het schip in de lucht houden,’ zei Annabeth. ‘We zullen via een touwladder afdalen naar het forum. Op die manier komt het schip niet op Romeinse bodem. Formeel gezien.’

Het standbeeld leek het in overweging te nemen. Annabeth vroeg zich af of hij zijn kin krabde met zijn denkbeeldige handen.

‘Ik hou van formaliteiten,’ bekende hij. ‘Maar toch...’

‘Al onze wapens blijven aan boord,’ beloofde Annabeth. ‘Ik neem aan dat ook de Romeinen – zelfs die versterkingen die op ons af marcheren – zich op uw gezag aan de wetten van het Pomerium moeten houden?’

‘Natuurlijk!’ antwoordde Terminus. ‘Zie ik eruit alsof ik wet-schenders gedoog?’

‘Eh, Annabeth...’ zei Leo. ‘Weet je zeker dat dit een goed idee is?’

Om het trillen van haar handen tegen te gaan balde ze haar vuisten. Het koude gevoel was er nog steeds. Het zweefde vlak achter haar en nu Terminus niet meer schreeuwde en explosies veroorzaakte, meende ze het te horen lachen, alsof het verrukt was over de foute beslissingen die Annabeth nam.

Maar daarbeneden was Percy... Hij was zo dichtbij. Ze móést naar hem toe.

‘Het is oké,’ zei ze. ‘Niemand is gewapend. We kunnen in vrede praten. Terminus zorgt ervoor dat beide zijden zich aan de regels houden.’ Ze keek het marmeren standbeeld aan. ‘Afgesproken?’

Terminus snoof. ‘Vooralsnog. Je mag via je ladder omlaag klimmen en Nieuw Rome betreden, dochter van Athena. Probeer alsjeblíeft mijn stad niet te vernietigen.’